

Protokol pro zápis kvalitativního dotazník

Číslo

Datum 6. 1. 2012

Skupina divadla

MDB

Vaše jméno Helena Brzobohatá, Eva Hanáková

Demografické údaje o respondentovi

Věk

66/67 (roč. 1945)

Pohlaví Žena

Studium

SŠ

Povolání Úřednictví

Poznámky:

- Abonmá do NDB
- Nemá abonmá do MDB
- Bydlí mimo Brno
- Poprvé v divadle na základní škole, okolo 12 let + hrála divadlo v mateřské školce

Takže první otázka je, jak trávíte volný čas?

Je, mám ti to říct po pravdě.

Ehm.

Vařím, peru, žehlím, a pak až mě zbyde volný čas tak čtu, když se na to soustředím, drbu Šlapanice, víš, tam furt počítám nějaký ty krávoviny, vodu a takový...no a do divadla když mám příležitost. A na vycházky, to taky teda v lepším počasí, to jo, turistiku no. A to je tak všechno, a jezdím pro Martinku do školy, já toho mám, babičkovský povinnosti no.

Dobře a teď teda, jaký místo tady v tomhle objemu času zaujímá kultura?

Tak když to vezmu, Helenko i s tou papučovou, jako u té televize, no tak jako co já vím...dvacet procent když moc, to by tak možná bylo. A když teda se díváme, až do půlnoci víš, to furt jede televize a u toho ještě i čtu, tak já to tak všechno spojí dohromady.

A dala byste dohromady, jak to bylo za poslední měsíc asi? Jak často jste se zúčastnila nějakých kulturních akcí vyloženě? Takže žádná televize teďkom, ale opravdu divadlo konkrétně?

Jo, prosinec, to jsme byli dvakrát v divadle, dvakrát nebo třikrát, jedna vernisáž, dvě přednášky, vzpomínka na tu Monyovou, pak byla ta cestopisná.

Čili v rámci knihovny pořádané přednášky?

V rámci knihovny. Koncert, vánoční koncert, druhej vánoční koncert, ten byl nádhernej, to ti pak řeknu, ten byl fakt krásnej.

To bylo v klášteře?

To bylo v klášteře, a to bylo ta Buršičanka, ta dechovka, to byla fakt, fakt to měli moc hezký. To je asi všechno. Plus ještě Sokol, to není kultura že?

No tak je to kultura těla, můžeme to počítat.

Tak dvakrát týdně, a jednou paní Poledníková.

Paní Poledníková je...?

Rehabilitační cvičení.

Tak teda když to vezmeme vzhledem k tomu celkovému kulturnímu vyžití, to jsou ty koncerty atd., kolik toho zaujímá divadlo?

No divadlo, to je takový slabší, víš, no dle příležitosti a plus předplatně, takže my máme těch osm, co máme to celoroční předplatný, to máš osm devět deset měsíců v Národním divadle a někdy je to jedno do měsíce, někdy žádný a někdy tři do měsíce, takže ono se to nějak rozmělní.

Tak a teď jaká divadla navštěvujete nejčastěji?

Kdyby ses ptala nejraději, tak ti odpovím, ale...

Tak řekněte nejraději?

Nejradši navštěvuji Městské divadlo Brno. To je na prvním místě.

Dobře (smích).

Fakt že jo, jako ráda jsem navštěvovala i Janáčkovu, ale teďka už jako, co je tam ten...co mají takový ten repertoár nic moc, je to takový horší. Oni všichni ti dobří herci odešli a je to tam takový jakýsi na ústupu no, ale jako... Nejraději Městské divadlo Brno.

Ale na četnost? Asi to Národní vzhledem k předplatnému?

Jo, to vítězí.

Dobře.

Teda jako je první.

Je první. Jaký typ divadla preferujete? A teď třeba z hlediska žánru?

Z hlediska žánru, tak já z hlediska žánru miluju operu, to je na prvním místě, pak bych brala u vás ty supr muzikály, vaše supr činohry, a pak by bylo dlouho nic, a pak by byla teprve činohra v Mahenově. Opera je teda na prvním místě, opereta teďka bohužel už moc není, i když jako žánrově je dobrá, no už je to teď takový...

A teď třeba z hlediska prostoru, které divadlo vám vyhovuje nejlépe? Budova?

Jako budova, tak to podle mě opravdu divadlo, je Mahenovo divadlo, klasika. Ale jinak, pak je mi to jedno, když je to dobrý představení, tak jestli je to na nové scéně u vás nebo u vás na činohře, nebo i teda v Janáčkově divadle, když je to dobrý, tak je ti to pak jedno.

Sledujete působení tvůrců divadla, i když jsou někde jinde? Dejme tomu třeba naši herci se občas mihnou v jiných představeních Národního divadla, nebo Divadla U stolu, nebo třeba vedete v patrnosti režiséra, který je v našem divadle nebo v Národním divadle, a víte o něm, že je i někde jinde?

Ne, ne to ani ne, vůbec.

A co film nebo televize? Když třeba Jitka Čvančarová se začala míhat v televizi a ještě byla členkou našeho divadla?

Tak jako abych ti pravdu řekla, tak já jsem ju měla raději, když byla u vás, pak mně připadala už taková jako by nadchnutá tím, jako vy jste vidláci a já su teda herečka z Prahy jo, tak jako nějak tak. A jinak...

Jinak moc ne?

Ne.

Dobře. Myslíte si, že má naše divadlo, teda Městské, nějaké specifikum, kterým se vymezuje vůči ostatním divadlům?

Myslím si, že určitě. To je především teda ty úžasný muzikály, to si myslím, že to dají na frač i Praze. Fakt jste si myslím nejlepší.

S těma muzikálama, a zkusila byste to nějak rozebrat? Třeba čím je ten muzikál...?

Myslím si, že tam to hlavně je způsobený tím úžasným jevištěm, co tam máte ty možnosti různý, používat různý ty...

Čili tím technickým zázemím?

Tím technickým zázemím, protože tam to jako myslím si, že u nás, málokterý divadlo má takový možnosti, aby využívali...aby tam mohla Mary Poppins letět do hlediště nebo to, a je to prostě takový sugestivní.

Takže v první řadě těma technickýma možnostma scény. Ještě něco? Jako herectví, pěvecké výkony, výprava, scéna, atd.?

Všechno, všechno dobrý fakt (smích). I ta vaše činohra, to vždycky říkám. U vás je činohra prostě tam člověk sedne a baví se od začátku až do konce, na rozdíl, když jsme na jiné činohře, v jiným divadla a kdy mnohdy čekáme, až bude konec jo, že je to takový natažený, zdlouhavý, nechytne tě to, kdyžto tady je to takový dobrý no. Třeba teď Zkrocení zlé ženy, to bylo teda úžasné.

A čím teda se líbí ta činohra? Že tam asi ta výprava už nehraje takovou roli.

Tam především ty herecký výkony.

Herecké výkony, dobře. Podle čeho vybíráte, na jaké představení půjdete, když jdete do Městského divadla?

(smích) Můžu to říct.

Jasně.

Tak jak to je, na co nás pozveš, na to dem. (smích)

Poznámka pro přepisovatele: dostávají ode mě lístky. Takže spíš na představení, který vám doporučím.

Tak, přesně tak, který nám doporučíš, protože nám vždycky doporučíš úplně to nej nej.

Takže na mé doporučení. A teďkom, když vám zavolám, že mám lístky na druhý den na představení, nevadí vám to? Potřebujete nějakou delší přípravu?

Ne, ne.

Tedy žádná dlouhodobá příprava?

Ne, žádný takový já půjdu do divadla a musím si udělat to...ne.

Prostě jste připravena kdykoliv?

Kdykoliv. Když nám zavoláš ráno, že máme jít v jedenáct, tak jdem.

Dobře. A z jakého důvodu chodíte do divadla? Jde vám o divadlo jako takové, o představení, nebo bavit se, nebo vyloženě i je to společenská událost, kterou máte spojenou s tím, že se pěkně obléknete, namalujete atd.? V první řadě, co je pro vás to nejdůležitější, divadlo, jeho návštěva?

V první řadě se tam jdeme pobavit, že jdeme za takovým kulturním zážitkem, pak už to druhý, že se teda člověk obleče, učeše, upraví no a potom, že se tam setká s mnoho lidima, který teda znáš třeba z těch předplatných už takhle podle vidění, tak se tam pozdravíme a připadáš si tam taková jako...dobře se tam člověk cítí.

Spojujete divadlo a návštěvu divadla s nějakou jinou společenskou událostí? Tzn. jdete se posadit s kamarádkama někam předtím, potom vínečko.

Ne ne ne, vždycky předtím si dáme akorát kafičko a pak jedeme domů spokojeně.

Čili opravdu vyloženě...?

Opravu jedeme za kulturou, za kulturním vyžitím. Ono teda i to kafe je kulturní vyžití, no ale to mi tak nepreferuju.

A teď, když se stane, že máte předplatné a přitom vám to koriduje s nějakou jinou akcí, dejme tomu nějaká rodinná oslava nebo něco, čemu dáte přednost?

No podle toho, co je to za představení. Pokud by to mělo být něco, co už jsme třeba viděli, nebo něco, co by sis řekla, takovej Mistr Jan Hus, to bych nemusela vidět, tak půjdu na tu rodinnou událost a to nechám plavat, anebo když to bude něco výbornýho jako to Zkrocení zlé ženy, tak určitě půjdu nejprve na to, a pak bych šla na rodinnou událost, teprve po divadle, kdyby mě tam ještě přijali (smích).

Jasně, dobrý. Všimáte si složení publika, když jste na představení?

Tak jak kdy, někdy jo, někdy ani ne.

Sledujete, jak třeba chodí lidi oblečení?

Tak to jo, to určitě.

Dokázala byste mně o tom nějak popovídat? Je rozdíl třeba mezi nějakými divadly, nebo mezi žánry?

No myslím si, že už teďka ani ne. Ani ne, snad ještě když je nějaká opera typu, já nevím Traviata nebo něco takovýho, Rusalka, takový teda velký opery a je tam hodně zájezdů z okolí tady Brna, nebo já nevím, z Moravy, tak bych řekla, že ti lidi opravdu prostě jedou do divadla a jedou i v toaletách jo, nebo dlouhý šaty a takhle, ale pokud se jedná o takový běžný divadlo, jako třeba teďka navštívíme Ideálního manžela, tak tam bych si myslela, že tam už je to takový...já nevím, už to tak není, že teda jdu do divadla a musím mít nějakou pléd, prostě slušně se obléct, to se tak už jako trochu smazalo. Dokonce, co se mně teda nelíbí, tam chodí většinou mladí oblečení jako by třeba přišli z nějaké motorky, mají takový šněrovací boty jo, teďka má třeba kraťase, nějaký culíky, no tak jako docela nevhodně oblečení. To už je asi mimo naši mísu a my už tomu nerozumíme. Tak bych to charakterizovala. Ale většinou když je opera a jedou tam třeba z Rakouska, přijede zájezd z Vídně, tak

tam teda člověk vidí ještě takový ty dámy, to jsou většinou starší lidé, starší návštěvníci, a většinou ty dámy opravdu teda jdou za dámy do divadla na operu, v róbě a tak jako.

Čili je rozdíl mezi žánrem?

Je, určitě. Určitě je, i na balet se chodí docela tak jako, ale myslím si, že ta činohra třeba v tom Mahenově nebo toto, tam je to takový různorodý, někdo to pojme jako divadlo, ale to je taková spíš bílá vrána. Spíš tak se chodí, kostýmek a tak.

Ano, že už není formální.

Tak, ano.

Tak a teď mi řekněte váš první zážitek z divadla nebo nejsilnější zážitek? Nemusí být ani první, ale něco, co si tak jako pamatujete nejlépe?

Je tak (smích). Tak povzpomínám...si pamatuju, když jsme chodili, to mě utkvělo v hlavě, my jako děcka tady základní školy T. G. Masaryka z Rajhradu, jsme jezdily povinně na školní představení do divadla Julia Fučíka do Brna na Výstaviště, to byla tehdy činohra že, a tam mně utkvělo v paměti, jsem si vždycky říkala pane bože, jak to dle můžou dát do divadla, my jsme seděly v divadla a když ses otočila, tam byla taková galérka, takhle balkón, hodně kulatej, a na tom balkóně bylo V. I. Lenin „Učit se, učit se, učit se“, tak to mám furt před očima, jak to tam viselo „Učit se, učit se, učit se“, to bylo ono.

Jakože se vám to nehodilo do toho divadla?

Ne, to bylo takový silně budovatelský, no prostě, už jako děcku se mi to tak jaksi přičilo.

Kolik vám asi tak bylo?

Co já vím, jsme tak jezdili od té šestky, od pětky od šestky, od šestky že asi tak.

Tak těch dvanáct?

Jo, dvanáct, třináct, jsme jezdili. A tam si pamatuju tu Janu Ebert, co byla, když jsem se tě ptala ne? Já říkám Svatce, to je Hegerová u vás že?

Hegerová ano.

Ta tam hrála princeznu, ta tam hrála princeznu v Divadle Julia Fučíka, jako mladá no, tak to bylo takový z toho dětství. A potom po nocích jsem navštěvovala hodně velmi často s mojí kamarádkou, která už teda nežije Olgou Pernišovou, jsme navštěvovaly, snad všechny operety, který kdy hrály v Redutě, ještě ve staré Redutě. Tam jsme vždycky seděly někde ve čtvrté v páté řadě a hrál tam ještě, tenkrát jsem viděla Oldřicha Nového, už jako starýho pána, já už nevím, co to bylo, v čem to tady hostoval, to si už nevzpomenu, a teďka my jsme seděly, Helenko, to bylo plný divadlo takových těch dam, nám bylo tenkrát já nevím dvaadvacet roků, to byly kolem samý dámy, takový šedesát a sedmdesát, takový ty co ho milovaly, když on byl mladej, a teď on přišel na jeviště a to bylo... Oldřich Nový a teď tam všechny vzdychaly, jsme se tomu strašně řehtaly (smích), to teda bylo, to byl zážitek. A pak ještě další zážitek mám, byly jsme Horníčkovy, taky hrál v Dobře utajené housle, v Redutě to bylo, a on tam hrál ve vasilovi, měl bílýho vasilu, a já říkám, ty Oli, je ten vasil bílejš nebo šedej, ten byl

tak špinavej nebo zapranej jo (smích). Prostě to mně tak utkvělo v hlavě, já jsme si říkala, takovej herec a má tak strašně špinavý tričko na sobě (smích). Tak to mně ještě utkvělo, takový blbosti. A co ještě, no a v opeře, jsme byli na Prodané nevěstě, bylo to na nový rok a Mařenku zpívala paní Cecílie Strádalová, která teda byla Mařenka taková jako malá, tlustá, a hrála a zpívala Mařenku, a Jeníka zpíval pan Ulrich, ale to bych tam neměla dávat ne, že?

To s náma nemá nic společného.

Tak já jsem vždycky, abych z toho měla zážitek, tak já jsem vždycky zavřela oči, protože oni zpívali krásně, Ulrich taky jo, ale když jsi viděla toho Jeníka, on byl takovej malej, měl pupík, takový tenký nožky, a teďka když byl takovej Jeník a teď slyšela Věrné milování a ta Mařenka taková malá (smích), tak jsem musela zavřít oči, abych slyšela jenom ty hlasy, víš. Tak to bylo teda, na rozdíl od dnešních sopranistek, to jsou krásný holky, krásný ženský že, to většinou jo, jsou to štíhlý pěkný baby. A i ti chlapi, chlapi taky jsou taky pěkní. No tak to tenkrát bylo tak.

Takže vám vyloženě vadil estetický?

Estetický zjev herců, ale zpívali hezky. Tak co ještě, já bych si ještě vzpomněla, ale já už nemám co.

Tak teď něco jiného. Vy už jste to zmínila, ale ještě řekněte, jak vlastně, kdo vás přivedl k divadlu?

Já ti nevím, ale já asi sama. Já jsem od mala, od malinka já jsem prostě milovala všechno, co se týkalo divadla jako, já jsem od mala furt sbírala fotky herců, já jsem měla tolik všelijakých albumů herců, vystřihovala jsem všechno, tak já jsem to tak měla ráda od mala.

A vy jste jezdila i s rodinou, s rodiči?

Ne, naši ne.

Rodiče ne.

Ne, jenom já, ani sestra, naše Mila taky moc ne.

A kdo vás přivedl k tomu divadlu?

No myslím si, že ve škole učitelky, už dokonce a víš kdo prvně, paní učitelka Vlachová v mateřské školce. Už tehdy, už ve školce, protože my jsme hodně jako děcka hrávaly divadlo, my jsme hodně dělaly, ona s náma nacvičovala a vím, že jsem k ní chodila zpívat do pěveckýho kroužku a ona mě vždycky říkala, zpívaly jsme na soutěži v Židlochovicích jako mateřská školka, ona mě říkala, ty zpívej jenom potichu, já jsem strašně bručela (smích). Ale jak jsem byla taková zapálená, tak jsem do toho kroužku mohla chodit. Tak si myslím, že už paní učitelka Vlachová, a potom na škole tady na základce vlastně paní učitelka Seitlová a Zedníčková, ty nás nacvičovaly divadlo, no a potom už jsem přišla tady sem a tam Žižková. Tak mě to jako bavilo.

Takže šlo to spíš ze školy než...?

Určitě. Naši jako pro to nebyli, ne. Spíš ze školy, tak jako já jsem, já nevím, třeba kdyby byla jiná doba, byla bych teďka děcko, mě by to aj tak bavilo, jako recitovat a takový. Ale tak jako dneska, před skokem do truhle už. (smích) Ale jako jo no. Takže mě to tak baví od malinka. Já jsem hrála divadlo, vždyť já jsem ještě dostala od Seitlové pár facek, to jsem poprvé dostala pár facek, my jsme hráli,

jsem chodila do druhé třídy, do druhé nebo do třetí, a hráli jsme Kocour v botách. Jitka Hurytová hrála toho Kocoura a já jsem hrála dokonce dvě role, Drába, protože jsem byla velká tak Drába, mě vycpali vousa a tak jsem bubnovala na bubny a jako ten ohlašovala, jako pan co chodil a hlásil zprávy v Rajhradě, a pak jsem hrála vrchního Kuchaře a měla jsem tomu Kocourovi, prostě že jsem chytla nějaký...donesli z lovu zajíce a že mu to připravím tomu Kocourovi, a teď jsem ho vytáhla z toho pytle toho zajíce a tam byl nějaký plyšák a něco ona říkala jako ten Kocour a já najednou jsme jak jsem toho zajíce držela, tak jsem ho pustila do toho pytle dolů, a já jsem se tak strašně rozřechtala, já jsem rozřechtala všechny ostatní děcka, protože já jsem si říkala, vždyť ten zajíc, von byl teda jako mrtvej a já jsem ho zabila podruhý vlastně jak jsem ho pustila dole, já jsem si šla pak za tu oponu, jak tam ta Seitlová stála s tou knížkou, ona mě říkala Vojtěno, jsem byla Vojtěchová, Vojtěno, teď mě takhle chytla za ucho a prásk mě z jedné strany a prásk mě z druhé strany, to bylo poprvé, co jsem ve škole dostala jako dvě facky od učitelky. Já jsem to teda vořvala, ale ona mě s gustem, protože všichni se řehtali a nemohli se utišit. No tak to bylo tak. A pak už jsme hráli vlastně se Žižkovou a hodně. Docela dost jsme hráli.

A teď se vrátíme k Městskému divadlu, z jakého důvodu navštěvujete Městské divadlo? A pomineme, že máte lístky ode mě.

No protože už jsem ti to řekla, tam opravdu ty hry tě chytanou od začátku až do konce, je tam ten repertoár takovej různorodej, je tam ty muzikály jsou úžasný, činohry jsou úžasný taky, ty jsou fakt herecky...to jsou perly.

Máte i oblíbené herce?

No to víš, že jo.

Řekněte?

Tak třeba Herfortovou, pak jsem teda, má jednička byl Pardus, to teda jo. Ale teďka je úplně vynikající Havelka, ten byl fakt výbornej, pak i ta Coufalová byla moc dobrá, ta byla výborná a pak teda Vítáček, ten je pěvecky dobrej, vizuálně dobrej, herecky dobrej, tanečně dobrej, takže tomu nic moc nechybí. No a pak jsou tam, tam jsou snad šikovní úplně všichni já nevím no.

Je to tak vyrovnaný jo?

No je to tak vyrovnaný, někdy zaperlí ten víc, někdy ten víc, asi podle toho jaká je role, no úplně výbornej je teďka ten, myslím si, že nahradí za chvíli Parduse, ten Slanina.

Alešek.

No ten je úplně vynikající a teďka ten, ten byl výbornej ten Isteník jo?

Míša.

No ten byl úplně vynikající, vynikající, no takže vy tam máte samý takový dobrý herce, no tak tam rádi chodíme. Člověk si tam spraví náladu, přijde na jiný myšlenky a je takovej, je to takový dobrý.

A teďkom, dokázala byste mě popsat pocity, co se vám honí hlavou a jak vám je, když vidíte dobré představení a když je to špatný, když se to nevydaří?

Když vidím dobrý představení, tak máš takovej pocit...takovej, že to prostě bylo dobrý, seš taková spokojená, dobře naladěná, dobrou náladu máš a je to takovej, tak řeknu si, jo tak dneska jsem viděla kus dobrýho kulturního, nebo měla jsem takovej dobrej kulturní zážitek. No když je takový představení, který se podaří míň, což teda bych fakt, nechcu jim křivdit, ale ta činohra toho Národního divadla je teď taková slabší, i když oni někteří ty herci jsou tam taky velice šikovní, ale oni sami neovlivní celkově jako, celkový to představení jak to vypadá. Tak výběr her, tak si někdy kolikrát řekneš, po přestávce no kdyby byl konec, tak se nebudu zlobit. Tak seš taká spíš taková ne otrávená, ale spíš roztrpčená. Řekneš si, no není to zrovna to pravý ořechový. Takový je to, no nemusíme to někdy vidět že.

Co vás v poslední době nadchlo a co vás naštvalo nebo co se vám vůbec nelíbilo?

Jako v divadle jo?

V divadle.

No tak to co jsem viděla ve vašem divadle, tak mě nadchlo všechno, všechno co jsem viděla.

A co nejvíc? Vyberte.

Tak co nejvíc, tak z těch muzikálů, z těch muzikálů opravdu, muzikál jak po herecké stránce tak celkově to byl ten Jekyll a Hyde, to bylo supr, a z těch činoher, to mě nadchla ta to Zkrocení zlé ženy, to bylo teda vynikající, a co bych jako nemusela, já ti ani nevím, já celkem aj když to není úplně to co jako, tak si řeknu, ale byla jsem na kultuře, tak jako dobrý. Že bych to úplně zavrhalo to ne, to ne.

Já nevím, tak si třeba vzpomeňte, v Národním se třeba určitě něco nepovedlo, na čem jste byli?

No já třeba osobně, naposledy jsme viděli toho Orfeuse v podsvětí, kde teda nemohli změnit melodii, to teda zaplať pán bůh ne, ale snažili se tomu vtisknout cosi jakéhosi jinýho, do nějaké jiné podoby, jako pan režisér Havelka, a vyznělo to tak jaksi nevím, mě osobně to nenadchlo, když třeba Orfeus tam lítal jako Batman, byl v jakýmsi trikotu černým že, takový byl, no nevím, mě to teda dvakrát nenadchlo.

Čili když se to převádí do nějaké jiné podoby než té klasické?

Tak si myslím, že je to spíš na škodu. V takové té klasické operetě nebo klasické opeře, jsme viděli Prodanou nevěstu v jeho režii, toho Havelky, no že by to bylo špatný nebylo, zaplať pán bůh, všechny melodie zůstávají, ale člověk, když jde na Prodanou, tak prostě vidíš tam tu náves jo, tu českou, jihočeskou vesnici, ty kroje a tu polku a to, no to bohužel pojal jaksi taky jinak, moderně, prostě místo, aby přijela pouť, tak tam přijeli na motorce a já nevím co, no tak je to takový. Já si myslím, že to tomu víc škodí, než prospěje tady to zmodernizování.

Těch klasických děl.

Tak.

Máte raději prostě ty starší verze, ty klasické?

Přesně tak, určitě.

Když jdete do divadla a máte blběj den, spraví vám náladu představení, když se podaří?

Určitě, určitě jo.

Takže nemáte to takový, jakože jéžišmarjá zase jdu do divadla?

Ne, to vůbec. Vždycky očekávám, že to bude třeba dobrý, aj v tom Národním. Tak zítra jdeme na toho Ideálního manžela, my jsme to viděli, je to docela dobrý, už víš teda, o co jde, ale přesto...

Vy jste to viděli dřív?

My jsme si to vybrali jako dárek myslím v loňským předplatným a oni nám to teďka dali to taky. To je taky Národní divadlo, že ti dají znovu do předplatného, který jsme třeba viděli sezónu nebo maximálně jednu sezónu předtím jo, jako předminulou sezónu a oni ti to zopakují no. Jo takže, oni nám třeba sice dají jako dárek, že si můžeš vybrat jedno představení, ale dají ti tam takový představení, že si ten dárek ani nemůžeš vybrat anebo to jsme měli v předplatným, už jsme to viděli. Jo tak takový, jako by to tam bylo takový nějaký rozklížený trochu.

Tak děkuji, to je všechno. Teď jenom potřebuju ročník narození?

Mám ti to prozradit?

Ehm.

1945.

Vzdělání a obor, ve kterém jste pracovala?

Střední škola s maturitou nebo jak to bylo dřív, no maturita, a napřed jsem pracovala v textilu a pak jsem pracovala v bankovníctví, vždycky teda v nějakým takovým tom úřednickým povolání.

No a bydliště to je dvacet kilometrů od Brna.

To je míň, dvanáct.

Dvanáct, tak dobře do dvaceti.

Do dvaceti. Tak ji, děkuji, všechno.

